

Nordjyske Medier

I avisen den 1. februar efterlyser i bl.a. børns oplevelser i krigen som vi aldrig glemmer.

Jeg vil her gengive mine oplevelser, som I måske kan bruge.

Jeg hedder Ivan Bøch Andersen, født 14. november 1933, søn af Sigrid og Aksel Andersen, der drev hjemmebageriet Nørregade 14, Ranum.

Der er 4 ting som jeg aldrig kan glemme.

1. Den 9. april 1940
2. bombesprængning af statsøvelsesskolen
3. Seminarist der blev skudt af tysk soldat
4. 4. og 5. maj 1945.

Den 9. april om eftermiddagen var jeg sammen med min far ude i Hedegaards plantage for at hente kvas til optænding i ovnen i bageriet og central varmeanlægget. Det var "skralde Anton" der kørte i en gammel ford T model, og det var en stor oplevelse at være med på sådan en køretur. Da vi var i skoven kom der meget lavtflyvende tyske flyvemaskiner der larmede meget. Jeg pegede efter dem med en gren, og fik derfor straks at vide at det måtte jeg ikke de kunne jo tro at vi skød efter dem, og så ville de vende om og skyde efter os.

Den 8. oktober 1944 tidlig om morgenen lød der et forfærdeligt brag.

Statsøvelsesskolen var sprængt i luften af tyske agenter Min far var jo som bager tidlig oppe og da han hørte en bil komme på den tid af døgnet ville han ud at se hvem det var han nåede kun at se bilen køre væk. Kort tid efter kom så braget fra sprængningen. I en retssag efter krigen over dem der var med til sprængningen oplyste de at havde set en hvid man ved et toetagers hus på vejen til seminariet.

Jeg var hurtig oppe og sammen med min far gik vi op ad vejen hvor en kæmpe støvsky kom os i møde . vi var de første der var oppe ved skolen og det var et frygteligt syn der mødte os. Jeg var altid tidlig oppe om søndagen for jeg skulle gå ud med rundstykker til kunderne. Det skete da ofte at nogle af seminaristerne der boede hos os kom hjem ude fra baggården, far sagde at det var frihedskæmpere, og at det måtte jeg under ingen omstændigheder omtale til nogen

Den 24. oktober 1944 var jeg sammen med en skolekammerat ude at cykle. Vi havde en 8-tals rute som vi cyklede og skulle så mødes ved bommen over vejen ned til sportspladsen. Vi sad på bommen med vores cykler foran os da der lød et skud og lige

bag ved os blev en seminarist ramt af skuddet og var faldet om på vejen. Vi blev meget bange og gemte os bag en karnap på huset ved siden af. Jeg så da min kusine, om boede i nabohuset, komme løbende og sagde til os at vi ikke måtte løbe ud på vejen og hun løb bag om os hen til doktor Mohr, som straks efter kom til stedet og ambulancen kørte hende til sygehuset i Løgstør. Jeg var meget bange og løb gennem haverne hjem og fortalte til min far hvad der var sket. Jeg turde ikke gå ned og hente min cyklen, det gjorde min far. Alle i byen var oprørte, og tyskerne etablerede 3-dobbelt vagt der gik gennem byen døgnet rundt i dagene derefter. Tyskerne oplyste at det var et vådeskud fra en soldat som ikke havde tømt geværet for skarpe skud efter en vagtrunde. Det var der vist ingen der troede på. Senere blev det oplyst at soldaten var sendt til frontlinien.

Den 4. maj 1945 sad vi som sædvanlig og lyttede til den engelske radio, da meddelelsen om befrielsen kom. Umiddelbart derefter var gaderne fyldt med mennesker og der var mange som var gået ”under jorden” som pludselig var tilstede igen. og der blev fester til den lyse morgen. Den 5. maj dagen efter var der kommet rygter om at de engelske befrielsessoldater ville komme gennem Ranum på vej til Aggersund broen. Der var ingen skolegang så alle børnene og mange voksne var hele dagen på hovedgaden for at hilse dem velkommen men der kom jo ingen soldater, til stor skuffelse for os.

Ivan Bøch Andersen,
Jeppe Aakjærsvej 13,
9640 Farsø

Hvis det bliver offentliggjort vil jeg, hvis det er mulig, gerne have datoen oplyst, hvis det ikke er egnet – smid det i papirkurven